

Arrest

nr. 237 165 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (*alias* X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 29 december 2016 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 10 januari 2017.

Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 19 december 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 16 juli 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 4 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op 5 november 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U kwam op 29 december 2016 aan in België. Op 10 januari 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u M. Z. S. heette, en geboren was op 12 mei 1991 in het dorp Sultanpur in het district Surkh Rod in de Afghaanse provincie Nangarhar. U zou een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse afkomst zijn, en uw hele leven in Sultanpur gewoond hebben. Op 25 of 28 september 1395 (14 of 17 mei 2016) zou u geboorteland verlaten hebben omwille van talibanproblemen.

Op 22 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over de talibanproblemen en gezien de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet noopte tot de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Op 19 december 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing en de motivering erin.

In januari 2019 verliet u het Belgisch grondgebied om naar Frankrijk te reizen. Ook in Frankrijk diende u een verzoek om internationale bescherming in. In navolging van de Dublinverordeningen werd u evenwel overgedragen aan de Belgische autoriteiten op 15 juli 2019. Op 16 juli 2019 diende u een tweede Belgisch verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat uw naam niet M. Z. S. is, maar wel M. Z. J.. U zou in Peshawar in Pakistan geboren zijn en nooit in Afghanistan hebben gewoond. U zou uw hele leven in Pakistan hebben gewoond.

U zou Pakistan hebben verlaten nadat uw twee zakenpartners ontvoerd werden. U werd beschuldigd van betrokkenheid bij deze ontvoering en werd gearresteerd door het "Counter Terrorism Department" van de Pakistaanse politie. Een maand lang werd u vastgehouden, gemarteld en ondervraagd. Na uw vrijlating werd u nog beschuldigd en bedreigd door uw vroegere zakenpartners. Ze dreigden zelfs klacht tegen u in te dienen bij de taliban in Afghanistan. Ook na uw vertrek uit Pakistan zouden deze mensen nog bij uw familie gevraagd hebben waar u was.

Ter ondersteuning van uw nieuw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, afgegeven op 31 asad 1383 (12 augustus 2004), twee enveloppen, een kopie van de Proof of Registration ("PoR")-kaart van uw vrouw, een kopie van de PoR-kaart van uw zoon, drie vaccinatiekaarten van uw kinderen, uw schoolrapport van de zesde klas en uw diploma secundair onderwijs.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omwille van de beschuldiging betrokken te zijn bij de ontvoering van uw zakenpartners in Pakistan.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft de verklaringen over de talibanproblemen die u aflegde in uw eerste verzoek, moet benadrukt worden dat deze niet geloofwaardigheid waren. In onderhavig verzoek verwijst u niet meer naar deze problemen, zodat deze geloofwaardigheidsbeoordeling ongewijzigd blijft.

Wat betreft de problemen die u in huidig verzoek inroept, moet eerst en vooral worden vastgesteld dat deze zich, volgens uw verklaringen, afspelen in Pakistan (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 15). Om te beginnen kunnen uw verklaringen over uw verblijf in Pakistan niet zomaar voor waar worden aangenomen (cfr. infra). Los daarvan moet uw eventuele nood aan bescherming worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit heeft, zijnde Afghanistan. U verklaart wel dat uw vroegere zakenpartners klacht tegen u zouden gaan indienen bij de Taliban in Afghanistan (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15), wat weinig aannemelijk is, gelet op de wrede reputatie van de Taliban, gelet op de positie van de Taliban in Afghanistan, en gelet op uw bewering dat u na een maand vrijgelaten werd door de Pakistaanse politie, wat toch op uw onschuld zou wijzen.

Ook uw bewering dat u beschuldigd zou zijn van de ontvoering van uw zakenpartners is niet aannemelijk. Op geen enkel moment klaart u uit waarom net u verdacht zou zijn van hun ontvoering (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15). Daarenboven is het weinig aannemelijk dat u gearresteerd werd door het "Counter Terrorism Department" van de Pakistan politie, gelet op het gemeenrechtelijke karakter van de zaak. Het is nog minder waarschijnlijk dat het "Counter Terrorism Department" ook uw oom, die niet bij de zaak betrokken was, eveneens arresteerde en een maand lang vasthield. Ook de manier waarop het "Counter Terrorism Department" u te pakken kreeg is niet aannemelijk: ze zouden niet bij u thuis maar wel in de winkel van uw oom naar u komen zoeken (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15). Redelijkerwijze kan evenwel verwacht worden dat zijn u eerst in uw eigen woning of zaak zouden komen zoeken. Nog stelt u dat u na een maand vrijgelaten werd (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15). In het licht van deze verklaring is het dan ook niet aannemelijk dat uw vroegere zakenpartners, die intussen terecht waren, u nog steeds zouden beschuldigen van betrokkenheid bij hun ontvoering. Al deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Pakistan op losse schroeven. Deze verklaringen zijn niet van dien aard dat ze de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reële risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (verklaring DVZ eerste verzoek, p. 1; vragenlijst CGVS eerste verzoek, p. 2; gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 1; verklaring DVZ tweede verzoek, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er moet vastgesteld worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over kernelementen van uw identiteit en die van uw familieleden, noch aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en die van uw familie, noch aan uw verklaringen over uw opleidingsniveau en financiële situatie.

Zo blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen af over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, uw etnische afkomst, uw leeftijd en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u M. Z. S. heette, dat u Tadzjiek van afkomst was, dat u geboren was op 12 mei 1991 in Sultanpur, en dat u tot uw vertrek naar België in dat dorp woonde. In uw huidige verzoek verklaart u echter dat u M. Z. J. heet en dat u van Pashtounse afkomst bent (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 3, punt 5). U zou uw hele leven in Pakistan gewoond hebben (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 10). In Frankrijk gaf u dan weer 12 mei 1989 op als geboortedatum. Gevraagd waarom u in het verleden een andere identiteit opgaf, stelt u dat er u werd aangeraden om uw verblijf in Peshawar geheim te houden (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 3). Het simpele feit dat anderen u iets aanraden, ontslaat u geenszins van uw eigen verantwoordelijkheid om de waarheid te vertellen, en vormt geen afdoende verschoningsgrond voor uw eerdere leugens. Bovendien klaart deze uitspraak niet uit waarom u ook een andere naam, andere etnie, en andere geboortedatum opgaf. Deze tegenstrijdigheden worden niet uitgeklaard. Het CGVS kan niet anders dan besluiten dat u geen zicht biedt op uw werkelijke identiteit.

Ook uw verklaringen over uw familiaal netwerk zijn niet coherent. Zo verklaarde u tijdens uw eerste verzoek dat uw ouders, uw vrouw en uw kinderen allemaal in Sultanpur wonen (verklaringen eerste verzoek DVZ, dd. 17 januari 2017, punt 13, punt 15 en punt 16). Nu verklaart u plots dat u nooit in Afghanistan maar wel in Pakistan heeft gewoond (verklaringen volgend verzoek Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 10), en blijkt ook uit uw verklaringen dat uw familie in Pakistan zou wonen (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 15 en punt 20). Met de documenten die u voorlegt wil u aantonen dat uw vrouw en kind als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan verblijven (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 17). Uw enige verklaring voor deze tegenstrijdigheden is dat anderen u aanraadden om uw verblijf in Pakistan te verbergen (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 14), wat u evenwel niet ontslaat van uw verplichting waarachtige verklaringen af te leggen. De tegenstrijdigheden worden niet op afdoende wijze uitgeklaard, waardoor het CGVS moet vaststellen dat u geen zicht biedt op uw familiaal netwerk.

Ook op die precieze identiteit van uw familieleden biedt u geen zicht. U legt afbeeldingen neer van twee PoR-kaarten die van uw vrouw en van uw zoon zouden zijn. Om te beginnen stelt het CGVS vast dat u enkel kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit op geen enkele manier valt na te gaan. Bovendien verklaart u wel dat u een vrouw en drie kinderen hebt (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 4-5), maar legt u enkel de POR-kaarten van uw vrouw en oudste zoon neer. U geeft geen verschoningsgrond op voor het ontbreken van uw eigen PoRkaart of de PoR-kaarten van uw andere kinderen, wat doet vermoeden dat de kopieën die u voorlegt kopieën zijn van PoR-kaarten van anderen wiens namen overeenstemmen met die van uw vrouw en zoon. Dit vermoeden wordt gesterkt door het feit dat u in 2017 verklaarde dat uw vrouw ongeveer 23 jaar was (verklaring DVZ eerste verzoek, p. 6). Ze zou dus in 1994 geboren zijn, terwijl de persoon op de PoR-kaart die u voorlegt op 20 juni 1988 geboren zou zijn. Over uw zoon M. verklaarde u in 2017 dat hij vijf jaar was (verklaring DVZ eerste verzoek, p. 7), en begin 2018 dat hij vijfenhalf jaar was (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 5). Hij zou dus geboren zijn in 2012 of in 2013, terwijl de persoon op de PoR-kaart die u voorlegt geboren is op 22 september 2011. Gezien de identiteitsgegevens van de personen op de PoR-kaarten niet overeenstemmen met uw verklaringen over deze personen, biedt u geen zicht op de identiteit van uw familie. Bijgevolg kan ook niet zomaar worden aangenomen dat het werkelijk de PoR-kaarten van uw familieleden zijn, temeer daar blijkt dat het niet kan worden uitgesloten dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordeet.

Nog zaait u in uw huidig verzoek verwarring over uw opleidingsniveau. U legt een diploma secundair onderwijs neer, waaruit blijkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegt of frauduleuze documenten neerlegt. Zo staat op dit document vermeld dat u in 1989 geboren bent, terwijl u (in België) volhoudt dat u in 1991 bent geboren (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 4). Nog verklaarde u in uw eerste verzoek dat u halverwege de tiende graad gestopt was met school (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 3), terwijl u nu een document neerlegt waaruit moet blijken dat u de twaalfde graad met succes hebt afgerond. Nog is het diploma uitgereikt door het Afghaanse ministerie van onderwijs, wat er evenmin op wijst dat u uw hele leven in Pakistan zou hebben gewoond. De naam van de school, Rahman Baba Lycee, blijkt een gerenommeerde school in Kabul die werd opgericht met steun van Pakistan. U verklaarde in uw eerste verzoek nog dat u school liep in een school met de naam Baghe Koti (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 4). Uit al bovenstaande redenen blijkt dat u geen zicht biedt op uw werkelijke opleidingsniveau.

Ook over uw beroepsactiviteiten zijn uw verklaringen niet coherent. Zo stelde u in uw eerste verzoek dat u eerst taxichauffeur was en later chauffeur voor een zekere Mo. R., de baas van een elektriciteitsbedrijf (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 5), terwijl u in uw huidig verzoek zegt dat u partner was in een wisselbureau (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15). U biedt bijgevolg geen zicht op uw financiële situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw eigen identiteit en die van uw familieleden, uw eigen verblijfplaatsen en die van uw familie, uw opleidingsniveau, en uw beroepsactiviteiten. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel of uw werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen de geloofwaardigheidsproblemen niet herstellen, integendeel. Zo legt u in uw huidig verzoek een andere taskara neer als in uw vorig verzoek. De taskara die u nu neerlegt zou in 2004 in het dorp Sultanpur afgegeven zijn. U legt op geen enkel moment uit hoe u dit document zou hebben bekomen indien u heel uw leven in Pakistan zou hebben gewoond. Hoe dan ook vormt dit document hoogstens een indicatie van uw Afghaanse nationaliteit en oorspronkelijke herkomst.

De twee enveloppen bieden evenmin steun voor uw nieuwe verklaringen over uw identiteit en over verblijf in Pakistan. Zo staat op beide enveloppen de naam 'M. S. als bestemming vermeld. Indien uw werkelijke naam 'J. zou zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw vrouw, die de documenten in die enveloppen naar u zou hebben gestuurd (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 17), toch uw echte naam zou gebruiken. Deze twee enveloppen tonen hoogstens aan dat u post hebt ontvangen uit Pakistan, wat niet ter discussie staat. De enveloppen bieden geen steun voor uw beweerde problemen, noch bieden zij zicht op uw werkelijke identiteit of verblijfplaats voor uw komst naar België.

Uit de vaccinatiekaarten blijkt niet dat het werkelijk kaarten zijn van uw familieleden, en zelfs al was dat het geval, dan nog vormen ze enkel een indicatie van de verblijfplaatsen en verblijfssituatie van uw familieleden, en niet van de uwe.

Wat betreft uw puntenlijst van de zesde klas, moet opgemerkt worden dat hieruit niet blijkt waar u school gelopen hebt. Bovendien is het document afgegeven in 2001, zodat het geen steun biedt voor uw bewering dat u tot vlak voor uw komst naar België in 2016 als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In de ontwikkeling van zijn middel houdt verzoeker voor dat de bestreden beslissing niet voorzien werd van een handtekening, noch enige andere ondertekening zodat hij er het raden naar heeft wie de beslissing trof. Verzoeker meent in dit verband dat de ondertekening van de beslissing een essentieel bestanddeel uitmaakt en dat de bestreden beslissing aldus vernietigd dient te worden.

In ondergeschikte orde beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om hem opnieuw te horen in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en dit ondanks het feit dat hij toch onmiskenbaar nieuwe elementen heeft aangevoerd die verdere toelichting behoeven.

Verzoeker vervolgt dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en hekelt dat de commissaris-generaal enkele tegenstrijdigheden opmerkt die er niet zijn. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande en besluit dat het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" geen plaats heeft binnen het Belgische (asiel)recht, zodat wel degelijk het risico op ernstige schade op basis van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst onderzocht diende te worden. Verzoeker voert hierbij nog de schending van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) en artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vooreerst dient erop gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 maart 2018 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen over de talibanproblemen en de veiligheidssituatie in verzoekers voorgehouden regio van herkomst (dorp Sultanpur, district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar) niet noopte tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 214 328 van 19 december 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen over de talibanproblemen en de veiligheidssituatie in verzoekers voorgehouden regio van herkomst (dorp Sultanpur, district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar) niet noopte tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ging niet in cassatieberoep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere

beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.2. Verzoeker verliet in januari 2019 het Belgische grondgebied om naar Frankrijk te reizen. Ook in Frankrijk diende hij een verzoek om internationale bescherming. In overeenstemming met de Dublinverordeningen werd verzoeker op 15 juli 2019 evenwel overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Verzoeker diende vervolgens op 16 juli 2019 een tweede Belgisch verzoek om internationale bescherming in.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoeker geeft immers aan dat zijn naam niet M. Z. S., maar wel M. Z. J. is en dat hij in Peshawar, Pakistan geboren en getogen is en nooit in Afghanistan heeft gewoond. Verzoeker vervolgt in dit verband dat hij Pakistan verlaten heeft nadat zijn twee zakenpartners ontvoerd werden. Verzoeker zou daarbij beschuldigd zijn van betrokkenheid bij deze ontvoeringen en gearresteerd zijn door het *'Counter Terrorism Department'*, waarop hij een maand lang werd vastgehouden, gemarteld en ondervraagd. Na zijn vrijlating werd hij nog beschuldigd en bedreigd door zijn vroegere zakenpartners, die ermee dreigden om klacht in te dienen bij de taliban in Afghanistan. Verzoeker besluit dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest omwille van de beschuldiging betrokken te zijn bij de ontvoering van zijn zakenpartners in Pakistan.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten neer: zijn taskara, twee enveloppen, een kopie van de *'Proof of Registration'* (PoR)-kaart van zijn vrouw, een kopie van de PoR-kaart van verzoekers zoon, drie vaccinatiekaarten van zijn kinderen, zijn schoolrapport van de zesde klas en zijn diploma secundair onderwijs.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoekers beweerde talibanproblemen zoals hij deze heeft uiteengezet in zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden en hij thans niet meer verwijst naar deze problemen, zodat deze ongeloofwaardigheidsbeoordeling ongewijzigd blijft; (ii) verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Pakistan niet zonder meer kunnen worden aangenomen en zijn nood aan internationale bescherming hoe dan ook ten opzichte van Afghanistan moet worden onderzocht; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers vroegere zakenpartners klacht zouden indienen bij de taliban in Afghanistan, te meer daar hij na een maand vrijgelaten werd door de Pakistaanse politie hetgeen wijst op zijn onschuld; (iv) de bewering dat hij beschuldigd zou zijn van de ontvoering van zijn zakenpartners hoe dan ook niet aannemelijk is nu (1) hij op geen enkel ogenblik verduidelijkt waarom net hij ervan verdacht werd, (2) het niet aannemelijk is dat hij gearresteerd werd door het *'Counter Terrorism Department'* nu het om een zaak van gemeenrechtelijk karakter ging, (3) het ongeloofwaardig is dat het *'Counter Terrorism Department'* ook verzoekers oom, die niet bij de zaak betrokken was, arresteerde en een maand lang vasthield, alsook dat het *'Counter Terrorism Department'* hem in de winkel van zijn oom zou zijn komen zoeken en (4) aangezien verzoeker na een maand werd vrijgelaten, het niet geloofwaardig is dat zijn vroegere zakenpartners, die intussen terecht zijn, hem er nog steeds van zouden beschuldigen betrokken te zijn bij hun ontvoering; (v) verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn eigen identiteit, de identiteit van zijn familie, zijn eigen verblijfplaatsen en die van zijn familie, zijn opleidingsniveau en zijn beroepsactiviteiten zodat, door zijn gebrekkige medewerking, het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk is om te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien en hij bijgevolg niet toelaat om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en (vi) de overige door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in het kader van zijn huidig, derde verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het benadrukken dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd en hij hieromtrent gehoord diende te worden, het poneren van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geponderde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.4.1. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat de bestreden beslissing niet voorzien werd van een handtekening en het bijgevolg niet duidelijk is wie de beslissing juist trof, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier (stuk 3) blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk ondertekend werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat dit verweer niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.2.4.2. Waar verzoeker voorts hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem nooit heeft uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud met betrekking tot zijn huidig verzoek om internationale bescherming en hij toch onmiskenbaar nieuwe elementen heeft aangevoerd die verder toegelicht diende te worden dan het summiere verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe verklaringen af te leggen, nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek *d.d.* 15 oktober 2019). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te

roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.4.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt op goede gronden als volgt:

“Wat betreft de verklaringen over de talibanproblemen die u aflegde in uw eerste verzoek, moet benadrukt worden dat deze niet geloofwaardigheid waren. In onderhavig verzoek verwijst u niet meer naar deze problemen, zodat deze geloofwaardigheidsbeoordeling ongewijzigd blijft.

Wat betreft de problemen die u in huidig verzoek inroept, moet eerst en vooral worden vastgesteld dat deze zich, volgens uw verklaringen, afspelen in Pakistan (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 15). Om te beginnen kunnen uw verklaringen over uw verblijf in Pakistan niet zomaar voor waar worden aangenomen (cfr. infra). Los daarvan moet uw eventuele nood aan bescherming worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit heeft, zijnde Afghanistan. U verklaart wel dat uw vroegere zakenpartners klacht tegen u zouden gaan indienen bij de Taliban in Afghanistan (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15), wat weinig aannemelijk is, gelet op de wrede reputatie van de Taliban, gelet op de positie van de Taliban in Afghanistan, en gelet op uw bewering dat u na een maand vrijgelaten werd door de Pakistaanse politie, wat toch op uw onschuld zou wijzen.

Ook uw bewering dat u beschuldigd zou zijn van de ontvoering van uw zakenpartners is niet aannemelijk. Op geen enkel moment klaart u uit waarom net u verdacht zou zijn van hun ontvoering (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15). Daarenboven is het weinig aannemelijk dat u gearresteerd werd door het “Counter Terrorism Department” van de Pakistan politie, gelet op het gemeenrechtelijke karakter van de zaak. Het is nog minder waarschijnlijk dat het “Counter Terrorism Department” ook uw oom, die niet bij de zaak betrokken was, eveneens arresteerde en een maand lang vasthield. Ook de manier waarop het “Counter Terrorism Department” u te pakken kreeg is niet aannemelijk: ze zouden niet bij u thuis maar wel in de winkel van uw oom naar u komen zoeken (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15). Redelijkerwijze kan evenwel verwacht worden dat zijn u eerst in uw eigen woning of zaak zouden komen zoeken. Nog stelt u dat u na een maand vrijgelaten werd (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15). In het licht van deze verklaring is het dan ook niet aannemelijk dat uw vroegere zakenpartners, die intussen terecht waren, u nog steeds zouden beschuldigen van betrokkenheid bij hun ontvoering. Al deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Pakistan op losse schroeven. Deze verklaringen zijn niet van dien aard dat ze de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.2.4.4. Verzoeker meent voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht een aantal tegenstrijdigheden aanwrijft en meent dat hem onterecht niet de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. In dit verband voert verzoeker nog aan dat, hoewel hij inderdaad loog in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op aanraden van anderen, het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* niet toegepast kan worden, waartoe hij nog verwijst naar het arrest nr. 191 585 van 18 maart 2009 van de Raad van State. De Raad merkt in dit verband op dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, *in casu* geen toepassing werd gemaakt van voormeld beginsel, doch wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te

worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en

asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (verklaring DVZ eerste verzoek, p. 1; vragenlijst CGVS eerste verzoek, p. 2; gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 1; verklaring DVZ tweede verzoek, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er moet vastgesteld worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over kernelementen van uw identiteit en die van uw familieleden, noch aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en die van uw familie, noch aan uw verklaringen over uw opleidingsniveau en financiële situatie.

Zo blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen af over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, uw etnische afkomst, uw leeftijd en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u M. Z. S. heette, dat u Tadzjieek van afkomst was, dat u geboren was op 12 mei 1991 in Sultanpur, en dat u tot uw vertrek naar België in dat dorp woonde. In uw huidige verzoek verklaart u echter dat u M. Z. J. heet en dat u van Pashtounse afkomst bent (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 3, punt 5). U zou uw hele leven in Pakistan gewoond hebben (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 10). In Frankrijk gaf u dan weer 12 mei 1989 op als geboortedatum. Gevraagd waarom u in het verleden een andere identiteit opgaf, stelt u dat er u werd aangeraden om uw verblijf in Peshawar geheim te houden (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 3). Het simpele feit dat anderen u iets aanraden, ontslaat u geenszins van uw eigen verantwoordelijkheid om de waarheid te vertellen, en vormt geen afdoende verschoningsgrond voor uw eerdere leugens. Bovendien klaart deze uitspraak niet uit waarom u ook een andere naam, andere etnie, en andere geboortedatum opgaf. Deze tegenstrijdigheden worden niet uitgeklaard. Het CGVS kan niet anders dan besluiten dat u geen zicht biedt op uw werkelijke identiteit.

Ook uw verklaringen over uw familiaal netwerk zijn niet coherent. Zo verklaarde u tijdens uw eerste verzoek dat uw ouders, uw vrouw en uw kinderen allemaal in Sultanpur wonen (verklaringen eerste verzoek DVZ, dd. 17 januari 2017, punt 13, punt 15 en punt 16). Nu verklaart u plots dat u nooit in Afghanistan maar wel in Pakistan heeft gewoond (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 10), en blijkt ook uit uw verklaringen dat uw familie in Pakistan zou wonen (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 15 en punt 20). Met de documenten die u voorlegt wil u aantonen dat uw vrouw en kind als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan verblijven (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 17). Uw enige verklaring voor deze tegenstrijdigheden is dat anderen u aanraadden om uw verblijf in Pakistan te verbergen (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 15 oktober 2019, punt 14), wat u evenwel niet ontslaat van uw verplichting waarachtige verklaringen af te leggen. De tegenstrijdigheden worden niet op afdoende wijze uitgeklaard, waardoor het CGVS moet vaststellen dat u geen zicht biedt op uw familiaal netwerk.

Ook op die precieze identiteit van uw familieleden biedt u geen zicht. U legt afbeeldingen neer van twee PoR-kaarten die van uw vrouw en van uw zoon zouden zijn. Om te beginnen stelt het CGVS vast dat u enkel kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit op geen enkele manier valt na te gaan. Bovendien verklaart u wel dat u een vrouw en drie kinderen hebt (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 4-5), maar legt u enkel de PoR-kaarten van uw vrouw en oudste zoon neer. U geeft geen verschoningsgrond op voor het ontbreken van uw eigen PoR-kaart of de PoR-kaarten van uw andere kinderen, wat doet vermoeden dat de kopieën die u voorlegt kopieën zijn van PoR-kaarten van anderen wiens namen overeenstemmen met die van uw vrouw en zoon. Dit vermoeden wordt gesterkt door het feit dat u in 2017 verklaarde dat uw vrouw ongeveer 23 jaar was (verklaring DVZ eerste verzoek, p. 6). Ze zou dus in 1994 geboren zijn, terwijl de persoon op de PoR-kaart die u voorlegt op 20 juni 1988 geboren zou zijn. Over uw zoon M. verklaarde u in 2017 dat hij vijf jaar was (verklaring DVZ eerste verzoek, p. 7), en begin 2018 dat hij vijfenhalf jaar was (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 5). Hij zou dus geboren zijn in 2012 of in 2013, terwijl de persoon op de PoR-kaart die u voorlegt geboren is op 22 september 2011. Gezien de identiteitsgegevens van de personen op de PoR-kaarten niet overeenstemmen met uw

verklaringen over deze personen, biedt u geen zicht op de identiteit van uw familie. Bijgevolg kan ook niet zomaar worden aangenomen dat het werkelijk de PoR-kaarten van uw familieleden zijn, temeer daar blijkt dat het niet kan worden uitgesloten dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoe.

Nog zaait u in uw huidig verzoek verwarring over uw opleidingsniveau. U legt een diploma secundair onderwijs neer, waaruit blijkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegt of frauduleuze documenten neerlegt. Zo staat op dit document vermeld dat u in 1989 geboren bent, terwijl u (in België) volhoudt dat u in 1991 bent geboren (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 4). Nog verklaarde u in uw eerste verzoek dat u halverwege de tiende graad gestopt was met school (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 3), terwijl u nu een document neerlegt waaruit moet blijken dat u de twaalfde graad met succes hebt afgerond. Nog is het diploma uitgereikt door het Afghaanse ministerie van onderwijs, wat er evenmin op wijst dat u uw hele leven in Pakistan zou hebben gewoond. De naam van de school, Rahman Baba Lycee, blijkt een gerenommeerde school in Kabul die werd opgericht met steun van Pakistan. U verklaarde in uw eerste verzoek nog dat u school liep in een school met de naam Baghe Koti (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 4). Uit al bovenstaande redenen blijkt dat u geen zicht biedt op uw werkelijke opleidingsniveau.

Ook over uw beroepsactiviteiten zijn uw verklaringen niet coherent. Zo stelde u in uw eerste verzoek dat u eerst taxichauffeur was en later chauffeur voor een zekere Mo. R., de baas van een elektriciteitsbedrijf (gehoorverslag CGVS eerste verzoek, p. 5), terwijl u in uw huidig verzoek zegt dat u partner was in een wisselbureau (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 15). U biedt bijgevolg geen zicht op uw financiële situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw eigen identiteit en die van uw familieleden, uw eigen verblijfplaatsen en die van uw familie, uw opleidingsniveau, en uw beroepsactiviteiten. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel of uw werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het logisch is dat hij enkel de PoR-kaarten van zijn vrouw en zijn oudste zoon kan voorleggen omdat deze niet aan jonge kinderen worden uitgereikt en op de achterzijde van de PoR-kaart van zijn echtgenote de namen van zijn twee andere kinderen worden vermeld, beperkt verzoeker zich in wezen tot het uiten van *post-factum* beweringen die hij op geen enkele objectieve wijze staakt. Bovendien kan het betoog in het verzoekschrift geen verklaring bieden voor het feit dat verzoeker enerzijds nalaat om zijn eigen PoR-kaart voor te leggen zonder aanvaardbare verklaringen, alsook anderzijds dat hij slechts kopieën van de PoR-kaarten van zijn vrouw en oudste zoon voorlegt waarvan geweten is dat zij eenvoudig te manipuleren of fabriceren zijn door knip- en plakwerk en hetgeen de bewijswaarde ervan aldus ernstig relativeert.

Waar verzoeker te dezen nog aanvoert dat hij nooit verklaard heeft dat zijn echtgenote 23 jaar was, kan hij allerminst gevolgd worden nu uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op 10 januari 2017 duidelijk kan worden afgeleid dat verzoeker aangaf dat zijn echtgenote toen 23 jaar was (administratief dossier 1^e verzoek om

internationale bescherming, stuk 10, vraag 15a), hetgeen maakt dat zij aldus in 1994 zou zijn geboren. Dit valt niet in overeenstemming te brengen met de vermelding van 20 juni 1988 op de PoR-kaart die verzoeker voorlegt als zijnde van zijn echtgenote. Dat de leeftijd van verzoekers zoon uiteraard wel correct is, nu deze geboren werd in 2011 en begin 2017 dus 5,5 jaar oud was, moet worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nochtans aangaf dat zijn zoon in 2017 vijf jaar was (administratief dossier 1^e verzoek om internationale bescherming, stuk 10) en begin 2018 vijfenhalf jaar was (administratief dossier 1^e verzoek om internationale bescherming, stuk 4, p. 5), hetgeen aldus betekent dat hij in 2012 zou zijn geboren en niet op 22 september 2011 zoals wordt vermeld op de kopie van PoR-kaart die verzoeker thans voorlegt. Dit alles doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de authenticiteit van deze documenten, te meer daar het kopieën betreffen (*supra*).

Verzoeker vervolgt dat er tientallen scholen “*Baba Rahman*” noemen en verduidelijkt dat hij naar een Afghaanse school in Pakistan ging, hetgeen ook blijkt uit zijn diploma waarop vermeld staat: “*Baba Rahman Pk*”, waarbij de Pk voor Pakistan staat. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het poneren van niet gestaafde *post-factum* beweringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt immers dat “*Rahman Baba Lycee*” een gerenommeerde school in Kabul is die werd opgericht met steun van Pakistan. Verzoeker brengt zelf geen enkele andere informatie bij om deze vaststelling te verklaren of te weerleggen. Daarenboven laat verzoeker na om de discrepantie met betrekking tot zijn leeftijd die vermeld wordt op het schooldocument te verklaren of te weerleggen, alsook brengt hij geen enkel valabel argument bij om de pertinente motieven aangaande de incoherenties in zijn verklaringen aangaande zijn opleidingsniveau te herstellen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aldus geen zicht biedt op zijn eigen identiteit, de identiteit van zijn familie, zijn eigen verblijfplaatsen en die van zijn familie, zijn opleidingsniveau en zijn beroepsactiviteiten en bijgevolg niet voldoet aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

2.2.4.5. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt als volgt:

“De overige documenten die u neerlegt kunnen de geloofwaardigheidsproblemen niet herstellen, integendeel. Zo legt u in uw huidig verzoek een andere taskara neer als in uw vorig verzoek. De taskara die u nu neerlegt zou in 2004 in het dorp Sultanpur afgegeven zijn. U legt op geen enkel moment uit hoe u dit document zou hebben bekomen indien u heel uw leven in Pakistan zou hebben gewoond. Hoe dan ook vormt dit document hoogstens een indicatie van uw Afghaanse nationaliteit en oorspronkelijke herkomst.

De twee enveloppen bieden evenmin steun voor uw nieuwe verklaringen over uw identiteit en over verblijf in Pakistan. Zo staat op beide enveloppen de naam ‘M. S. als bestemming vermeld. Indien uw werkelijke naam ‘J. zou zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw vrouw, die de documenten in die enveloppen naar u zou hebben gestuurd (verklaringen volgend verzoek DVZ, dd. 15 oktober 2019, punt 17), toch uw echte naam zou gebruiken. Deze twee enveloppen tonen hoogstens aan dat u post hebt ontvangen uit Pakistan, wat niet ter discussie staat. De enveloppen bieden geen steun voor uw beweerde problemen, noch bieden zij zicht op uw werkelijke identiteit of verblijfplaats voor uw komst naar België.

Uit de vaccinatiekaarten blijkt niet dat het werkelijk kaarten zijn van uw familieleden, en zelfs al was dat het geval, dan nog vormen ze enkel een indicatie van de verblijfsplaatsen en verblijfssituatie van uw familieleden, en niet van de uwe.

Wat betreft uw puntenlijst van de zesde klas, moet opgemerkt worden dat hieruit niet blijkt waar u school gelopen hebt. Bovendien is het document afgegeven in 2001, zodat het geen steun biedt voor uw bewering dat u tot vlak voor uw komst naar België in 2016 als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde.”

Verzoeker voert wederom geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.2.5. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER